

Katedra Marii Magdaleny we Wrocławiu dnia 14 maja 2017 roku

Kazanie bp. Ragnara Perseniusa podczas jubileuszowego nabożeństwa z okazji 500 lat Reformacji

„Śpiewajcie Panu pieśń nową, bo cuda uczynił! Prawica i jego święte ramię przyniosły mu zwycięstwo. Pan objawił zbawienie swoje, Na oczach narodów okazał sprawiedliwość swoją. Wspomnił na łaskę swoją i wierność dla domu Izraela; Wszystkie krańce ziemi ujrzały zbawienie Boga naszego. Wznóście Panu okrzyki radosne, wszystkie ziemie; Weselcie się, cieszcie się i grajcie!” Ps 98,1-4

Spotykamy się we Wrocławiu, aby uczcić obchody Jubileuszu 500 lat Reformacji. Uroczystie świętujemy ten czas w Niedzielę Cantate między Wielkanocą a Świętem Zesłania Ducha Świętego. Myśląc o przeszłości, radujmy się tym, co Pan uczynił w Chrystusie za nasze zbawienie i odkupienie. Myśląc o przyszłości, o Święcie Zesłania Ducha Świętego, chwalmy Pana, który odnawia nasze życie darem Ducha Świętego, abyśmy mogli otrzymać to, co Jezus powiedział i uczynił, a także wzrastać w wierze i dać jej świadectwo w naszym codziennym życiu. Czyniąc to, podążamy śladami reformatorów i wszystkich wiernych chrześcijan na przestrzeni wieków.

Czwarta Niedziela po Wielkanocy – Cantate – nazwa ta została zaczerpnięta z pierwszych słów Psalmu 98: „Śpiewajcie Panu pieśń nową, bo cuda uczynił! Prawica i jego święte ramię przyniosły mu zwycięstwo”. W dosłownym rozumieniu „zwycięstwo”, które odniósł Pan, oznacza, że potrafił On ocalić swój lud. Właśnie tak! I dlatego też się zebraliśmy. Zostaliśmy wezwani przez Pana. Jesteśmy tu, aby wychwalać Pana za to, co zrobił dla naszego zbawienia w Jezusie Chrystusie. Syn Boży stał się jednym z nas – bez grzechu. Cierpiał i umarł na krzyżu w imię jedności i dla naszego zbawienia. Krzyż potępienia przerodził się w krzyż zwycięstwa, gdy On sam przeszedł przez dolinę śmierci do życia wiecznego. Chrystus otworzył przed nami nową drogę – przez śmierć do życia. Powstał i my powstańmy! Zostaliśmy wezwani, aby podążać za nim w naszym życiu doczesnym aż do życia wiecznego.

Przez przyjęcie sakramentu chrztu świętego zostaliśmy włączeni w Chrystusie do wspólnoty Kościoła, przez Jego śmierć i zmartwychwstanie otrzymaliśmy duchową moc. Odbiliśmy tę samą co On drogę ze śmierci do życia. Przejście podczas chrztu od śmierci do życia stanowi chrześcijański wzorzec życia codziennego. Każdego dnia mamy okazję i jesteśmy wzywani do porzucenia wszystkiego, co w naszej doczesności wiąże się ze śmiercią. Dzięki Łasce w

zamian otrzymujemy od Chrystusa nowe życie. Dostępujemy tego, wyznając nasze grzechy i otrzymując przebaczenie, stając przed Bogiem w wierze, składając nasze życie w błogosławione dłonie Trójjedynego Boga.

Wychwalajmy Pana, śpiewając Jego imię, ponieważ wiele jest powodów do wdzięczności za to, co Bóg w Chrystusie uczynił dla nas od Wielkiego Piątku do Wielkanocy – aż do dzisiaj. Bóg dokonał niebywałych czynów dla naszego zbawienia. On jest Wszechmogący, Święty i pełen Boskiej miłości. Dlatego Chrystus może uwolnić nas od wszelkiego zła i ciężaru, które spoczywają na naszych ramionach. Jezus Chrystus dokonał tego dla nas. Jedynie przez wiarę, w łasce, możemy dostąpić nowego życia.

Jakie jest twoje brzemie? Jaki jest twój znój? Tylko ty to wiesz. Są jednak rzeczy wspólne dla nas wszystkich – niektóre z nich przynależą do sił śmierci. Dzisiaj wielu ludzi walczy z różnego rodzaju żadaniami. Zapisane jest w Ewangelii: człowiek staje się na nowo dzięki potężnym dziełom Boga. Spływa na nas Łaska, nie są stawiane nam wymagania. Doświadczamy za sprawą wiary. Wnosząc wiarę w życie codzienne, wzrastamy mocą Ducha Świętego.

Nie jesteśmy w stanie sami się zbawić. To sedno tego, czego doświadczył Marcin Luter, gdy borykał się ze swoimi duchowymi zmaganiem. Z trudem przychodziło mu odnaleźć w Bogu Boga Miłosierdzia. Wypełniał swoje powinności, aby przypodobać się Bogu. Przełom w życiu Lutera – jego osobista Reformacja – nastąpił, gdy przeniknęło go oświecenie Dobrą Nowiną z Nowego Testamentu. Posiadał o niej dużą wiedzę jako uczonego-bibliści. Aż stało się tak, że Słowa przemówiły również z jego wnętrza. Luter zdał sobie sprawę, że jest całkowicie zależny od zbawczych aktów Boga, aby stać w prawdzie przed Bogiem i zostać ostatecznie wyzwolony. Duch Święty umożliwił mu łaskę przyjęcia Ewangelii.

Jest wiele zapisów w Biblii, które niosą to przesłanie. List do Rzymian 1, 16-17 zawiera treść kluczową dla reformacji luterańskiej. Czytamy fragment ów z wdzięcznością i dumą:

„Albowiem nie wstydę się Ewangelii Chrystusowej, jest ona bowiem mocą Bożą ku zbawieniu każdego, kto wierzy, najpierw Żyda, potem Greka, bo usprawiedliwienie Boże w niej bywa objawione, z wiary w wiarę, jak napisano: A sprawiedliwy z wiary żyć będzie”.

Wszyscy pragniemy dostąpić źródła życia, poznać jego znaczenie i stawiane mu cele, ponieważ jesteśmy stworzeni na podobieństwo Boga. Pragniemy prawdziwego życia w obecności Boga. Powinniśmy być współpracownikami Boga w akcie tworzenia, korzystając ze wszelkich możliwości i umiejętności, którymi nas obdarował. Jednakże poddajemy się złu

i grzechom. Szukamy, ale zbyt często nie tam, gdzie powinniśmy. Szukamy jednak nieustannie. Jest to długotrwały proces. Odnosi się do życia – naszej potrzeby życia. Oddalając się od Boga, nie osiągniemy celu. Nie pomogą nasze uczynki, myśli czy moce. Na przestrzeni wieków wielu ludzi zdało sobie sprawę z tej zależności. Te spostrzeżenia wniosła duchowa spuścizna Reformacji. Ówczesnie wiele z tej tradycji można znaleźć w Kościołach na całym świecie. Przykładem jest podpisanie w 1999 roku Wspólnej Deklaracji o Usprawiedliwieniu przez Światową Federację Luterską i Papieską Radę do Spraw Popierania Jedności Chrześcijan w Rzymie. Po pięciu dekadach dialogu ekumenicznego przezwyciężyliśmy wcześniejsze podziały wynikające z głoszenia Ewangelii. Otwiera to nową erę w stosunkach pomiędzy dwoma tradycjami, których drogi rozeszły się w XVI wieku.

Chwalmy więc Pana, śpiewając Mu pieśń nową. Niech łaska przepęlnia nasz śpiew. Łaska będąca esencją wiary chrześcijańskiej. Śpiewajmy, ponieważ wielu ludzi zostało zbawionych i nowo narodzonych dzięki wiernemu głoszeniu Słowa w Kościołach Reformacji. Śpiewajmy, ponieważ zebraliśmy się wspólnie wraz z naszymi braćmi i siostrami z Kościołów chrześcijańskich – rzymskokatolickich, prawosławnych i innych Kościołów wyrosłych z Reformacji – dzięki potężnej mocy Trójjedynego Boga naszych czasów. Pragniemy być w jedności, która jest darem od Boga. Nasz Zbawiciel, Jezus Chrystus, modli się za nas, abyśmy byli jednością.

W świetle wielkiej łaski i sprawiedliwości odzwierciedlonych w zbawieniu Bożym całe stworzenie niechaj się jednoczy w chwale, jak czytamy w czwartym wersie Psalmu 98: „Wznóście Panu okrzyki radosne, wszystkie ziemie; Weselcie się, cieszcie się i grajcie!”. Połączenie miłosierdzia i prawdy to błogosławieństwo dla świata.

Jesteśmy ludźmi nadziei. Amen.